

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 41812

гр. София, 22.11.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 51 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВЕТА В. ИВАНОВА

като разгледа докладваното от ИВЕТА В. ИВАНОВА Гражданско дело № 20231110151483 по описа за 2023 година

на основание чл. 140, ал. 3 ГПК, съдът докладва делото, както следва:

Производството е образувано по предявен от Р. Д. Д. срещу осъдителен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, вр. чл. 4 ЗОДОВ, вр. чл. 53 ЗЗД за заплащане на сумата от **20 000 лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди – болка, емоционално и психическо страдание, стрес и безпокойство, породени от незаконосъобразно наказателно производство – образуване и водене на досъдебно производство и повдигане на обвинение в извършване на престъпление, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 13.07.2022 г. до окончателното изплащане на вземанията.

Ищецът Р. Д. твърди, че с постановление от 16.12.2013 г., връчено му на 17.12.2013 г. бил привлечен в качеството на обвиняем по досъдебно производство № 3М 4369/2013 г. по описа на 01 РУ при СДВР, пр. пр. № 46281/2013 г. по описа на Софийска районна прокуратура с обвинение за извършено престъпление за времето от неустановена дата на месец юли 2013 г. до 11.11.2013 г. по чл. 194, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК, а с постановление от 16.04.2016 г. по същото досъдебно производство за извършено престъпление през периода 01.08.2013 г. – 19.11.2013 г., с идентична правна квалификация. Посочва, че тези действия били предхождани от задържане на Д. за срок от 24 часа в сградата на 01 РУ при СДВР, по силата на заповед за задържане на лице от 11.12.2013 г., издадена на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 и т. 5 ЗМВР. В исковата молба се излага, че на 13.05.2016 г. било образувано НОХД № 8564/2016 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 130-ти състав по внесен срещу него обвинителен акт от Софийска районна прокуратура във връзка с твърденията за извършено престъпление по чл. 194, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК. Поддържа се, че с присъда № 223314 от 19.09.2017 г., постановена по делото и влязла в законна сила на 13.07.2022 г. Р. Д. е признат за невиновен по повдигнатото му обвинение за това, че на различни неустановени дати в периода от 01.08.2013 г. до 10.12.2013 г. в град София, в условията на продължавано престъпление с две деяния, които осъществяват поотделно състава на едно и също престъпление, в съучастие като съизвършител с още едно лице, е отнел чужди движими вещи на обща стойност от 15 774,60 лева, от владението на две физически лица, без тяхното съгласие и с намерението противозаконно да ги присвои, като е оправдан по обвинението за извършено престъпление по чл. 194, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК. Излага, че първоинстанционната присъда е обжалвана от другия подсъдим, в резултат от което и за нейната проверка е образувано ВНОХД № 5127/2018 г. по описа на Софийски

градски съд, Наказателно отделение, VI въззивен състав, приключило с постановяване на определение от 27.06.2022 г., поради което е влязла в сила на 13.07.2022 г. Р. Д. твърди, че в резултат от незаконосъобразно образуваното и водено срещу него наказателно производство, продължило общо 8 години, 7 месеца и 2 дни, същият е претърпял неимуществени вреди – непрекъснат стрес, безпокойство, болка, емоционално и психическо страдание. Чувствал несигурност за бъдещето си и изпитвал срам за обвинението в извършване на престъпление. Посочва, че до момента на образуване на досъдебното производство и извършеното в тази връзка задържане, същият не е имал противообществени прояви. Д. силно ограничил социалните си контакти, дори с най-близките си хора и приятели, имал нарушения на съня. Наложило се често да сменя работните си места, тъй като трябвало многократно да отсъства от работа, за да се явява пред органите на досъдебното производство и пред съда. По този начин не могъл да изпълнява поставените служебни задачи, което обстоятелство увеличило безпокойствието му. Д. излага, че всички тези вреди са пряк резултат от привличането му като обвиняем и воденото срещу него незаконосъобразно наказателно производство. Намира, че справедливото обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди възлиза на сумата от 20 000 лева. С тези съображения ищецът отправя искане за присъждане на тази сума, ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от 13.07.2022 г. (датата на влизане в сила на оправдателната присъда) до окончателното плащане. Претендира присъждане на разноски.

С депозирания в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК писмен отговор ответната страна, чрез прокурор от Софийска районна прокуратура, оспорва предявеният иск по основание и размер. Посочва, че в случая се касае за наказателно производство, протекло в рамките на две фази – досъдебна и съдебна, като продължителността на последната от около 6 години не обуславя отговорността на Прокуратурата. Предвид това и доколкото претенцията на ищеца е за забавено правосъдие, то искът е неправилен предявен единствено срещу Прокуратурата. Оспорва описаните в исковата молба неимуществени вреди да са пряка – типична и необходима и непосредствена – настъпили по време и място, следващо противоправния резултат, последица от незаконното обвинение и само от действия на органите на Прокуратурата. В тази връзка оспорва ответната страна да отговаря и за соченото задържане на ищеца за срок от 24 часа, тъй като същото е вследствие от действия на полицейски органи по ЗМВР. В отговора ответникът навежда доводи за липсата на доказателства за извършени от органи на Прокуратурата действия спрямо Д. извън правнорегламентираните. Оспорва се ищецът да е претърпял неимуществени вреди и това да е резултат от процесното обвинение, тъй като през същия този период спрямо него е водено и друго производство по НОХД № 18088/2017 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав, приключило със споразумение, в сила от 23.03.2018 г., по силата на което ищецът е признат за виновен и осъден за извършено престъпление по чл. 194, ал. 1 НК и му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 3 месеца, чието изтърпяване е отложено за срок от 3 години. В същия този времеви период Д. вече е бил и осъждан. Оспорва се вследствие от процесното обвинение да е влошено здравословното състояние на ищеца. С отговора на исковата молба ответната страна възразява срещу претендирания размер на обезщетение, намирайки същия за прекомерно завишен. Счита, че от значение при определянето му е обстоятелството, че досъдебната фаза на наказателния процес е проведена в разумен срок от 12 месеца, както и, че сама по себе си оправдателната присъда също дава морално обезщетяване на ищеца и до известна степен компенсира изтърпените страдания. Оспорва се искането за присъждане и на законна лихва върху търсеното обезщетение. С тези доводи ответната страна отправя искане за отхвърляне на иска като неоснователен и недоказан, алтернативно за присъждане на обезщетение в по-нисък размер от претендирания.

Съдът, при извършена служебна проверка по реда на чл. 140 ГПК и с оглед

конкретното оспорване, проведено с отговора на исковата молба, с доводи за липсата на посочена правилна правна квалификация на исковата претенция, съответно за неправилно предявяване на иска единствено срещу, намира за необходимо да отбележи, че в случая сезиращата го искова молба е редовна, като отговаряща на изискванията по чл. 127 и чл. 128 ГПК, съдържа ясно изложение на основанията, на което ищецът претендира присъждане на обезщетение и размера на последното с изложени твърдения, че настъпилите конкретно описани вреди са вследствие от незаконосъобразно образувано и водено срещу него именно от ответната страна наказателно производство с обвинение за извършено престъпление. В случая, с оглед изложените от ищеца твърдения и направено искане, не се касае за предявена претенция по реда на чл. 26 от ЗОДОВ за обезщетение за вреди от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6, § 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, а за претенция по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за вреди вследствие от обвинение в извършване на престъпление, когато лицето бъде оправдано. Ето защо, съдът намира, че исковата претенция, насочена срещу ответната страна, е процесуално допустима, като въпрос по същество и основателност на иска е наличието на предпоставките за ангажиране на процесната отговорност на

Съобразно разпоредбата на чл. 154 ГПК, съдът разпределя между страните **доказателствената тежест** за подлежащите на доказване факти по предявения осъдителен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, вр. чл. 4 ЗОДОВ, вр. чл. 53 ЗЗД, както следва:

В тежест на ищеца е да установи, при условията на пълно и главно доказване, кумулативното наличие на следните предпоставки: 1). спрямо него да е било повдигнато обвинение в извършване на престъпление от общ характер – съгласно смисъла на „повдигане на обвинение“ в специалния закон; 2). същият да е бил оправдан по повдигнатото обвинение с влязла в сила оправдателна присъда; 3). да е претърпял описаните в исковата молба неимуществени вреди; 4). между незаконното действие на правозащитните органи и неблагоприятните последици /вредите/ да е налице пряка причинно – следствена връзка; 5). размерът на вредите.

При установяване на горните обстоятелства в тежест на ответника е да установи наличието на някоя от предпоставките по чл. 5 ЗОДОВ за изключване или намаляване на отговорността му.

С оглед конкретните оспорвания, направени с отговора на исковата молба и на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК, съдът отделя като **безспорно и ненуждаещо се от доказване** обстоятелството, че с влязла в сила присъда, постановена по НОХД № 8564/2016 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 130-ти състав ищецът Р. Д. Д. е признат за невиновен и е оправдан по обвинение за извършено престъпление по чл. 194, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК, повдигнато пред съда от Софийска районна прокуратура във връзка с образувано и водено досъдебно производство № 3М 4369/2013 г. по описа на 01 РУ при СДВР, пр. пр. № 46281/2013 г. по описа на Софийска районна прокуратура.

По доказателствените искания на страните:

Приложените към исковата молба и към отговора писмени материали са относими към предмета на спора и необходими за правилното решаване, поради което следва да бъдат приети като писмени доказателства.

Като относимо и своевременно заявено следва да бъде уважено искането на страните за изискване на НОХД № 8564/2016 г. по описа на СРС, НО, 130-ти състав за прилагането му към настоящото до приключването му с окончателен съдебен акт, с оглед твърденията, че в хода на същото е разгледано обвинението спрямо ищеца за извършено престъпление и същият е бил оправдан.

Следва да бъде уважено искането на ищеца за допускане до разпит на двама от поисканите трима свидетели при режим на довеждане за установяване на обстоятелствата относно претърпените от него вреди, предвид насочеността му за установяване на релевантни за делото факти в доказателствена тежест на ищеца. В тази връзка съдът намира за неоснователен доводът на ответника, че искането не отговоря на изискванията на чл. 156 ГПК, тъй като в исковата молба изрично е посочено за какви конкретно обстоятелства ще бъдат разпитвани свидетелите, а доколкото се касае за свидетели при режим на довеждане, то посочването на имената и адресите им не е сред изискванията за редовност на доказателственото искане – арг. чл. 156, ал. 1 ГПК. Искането в останалата част – за разпит на трети свидетел, за същите обстоятелства, следва да бъде оставено без уважение.

Така мотивиран и на основание чл. 140 ГПК, вр. чл. 146, ал. 1 и ал. 2 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ДОКЛАДВА делото съгласно мотивите на настоящото определение.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на **26.02.2024 г. от 11:15 часа**, за която дата и час да се призват страните, на които да се връчи препис от настоящото определение, обективизиращо проекта за доклад по делото, а на ищеца и препис от депозирания писмен отговор.

ПРИЕМА и ПРИЛАГА като писмени доказателства по делото представените към исковата молба и към писмения отговор писмени материали.

ДА СЕ ИЗИСКА от Софийски районен съд, Наказателно отделение, 130-ти състав **НОХД № 8564/2016 г.** по описа му, **като в писмото се посочи**, че същото е необходимо за послужване по настоящото дело, образувано по предявена претенция по чл. 2 ЗОДОВ, за прилагане към настоящото до приключването му с окончателен съдебен акт.

ДОПУСКА по искане на ищеца събиране на гласни доказателствени средства чрез разпит на двама свидетели при режим на довеждане за установяване на обстоятелствата, посочени в исковата молба, като **ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ** искането за разпит на трети свидетел за същите обстоятелства.

УКАЗВА на страните възможността най-късно в първото по делото открито съдебно заседание да вземат становище по дадените указания и проекта – доклада

УКАЗВА на страните, че могат да уредят спора помежду си чрез **МЕДИАЦИЯ** като ги **ПРИКАНВА** към доброволното му уреждане. **При постигане на спогодба дължимата държавна такса за разглеждане на делото е в половин размер.**

УКАЗВА на страните, че:

- съгласно чл. 40, ал. 1 ГПК ако живее или замине за повече от един месец в чужбина е длъжен да посочи лице в седалището на съда, на което да с връчват съобщенията – съдебен адресат, ако няма пълномощник по делото в Република България; същото задължение имат законният представител, попечителят и пълномощникът на страната, а съгласно ал. 2 когато лицата по ал. 1 не посочат съдебен адресат, всички съобщения се прилагат към делото и се смятат за връчени.

- съгласно чл. 41 ГПК ако отсъства повече от един месец от адреса, който е съобщил по делото или на който веднъж му е връчено съобщение, е длъжен да уведоми съда за новия си адрес; такова задължение има страната и когато тя е посочила електронен адрес за връчване; същото задължение имат и законният представител, попечителят и пълномощникът на страната, а съгласно ал. 2 при неизпълнение на задължението по ал. 1, както и когато страната е посочила електронен адрес за връчване, но го е променила, без да уведоми съда, или е посочила неверен или несъществуващ адрес, всички съобщения се прилагат към

делото и се смятат за връчени.

- съгласно чл. 50, ал. 1 и 2 ГПК мястото на връчване на търговец и на юридическо лице, което е вписано в съответния регистър, е последният посочен в регистъра адрес, а ако лицето е напуснало адреса си и в регистъра не е вписан новият му адрес, всички съобщения се прилагат по делото и се смятат за редовно връчени.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____